

“פורת יוסף” - מרכז רוחני
ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

עלון מס' 56
ב' טבת תש"ע

מקף

**“ירוד ירדני בתחלה,
לשקר-אפל”**
(בראשית, ל"ב, כ)
בשל הפרנסה,
נטלצים אנו תכופות
להשפיל עצמנו,
להתבזות, אף
לרדת להלמדרגות
הגבוהות.
“ירוד ירדני”-
לשבור אוכל,
וכי כדאי הוא
האוכל שנתבזה
עצמנו עליו?
~ הר' לקוצק ~

**במיקום שאדם חושב
שם הוא**
רבי צדוק הכהן מלובלין

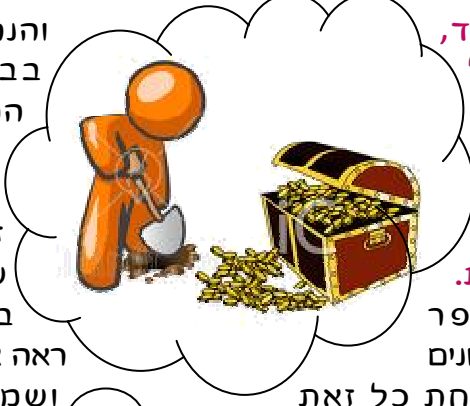
**“ויזוסף...
הוא המשביר”**
(בראשית, מ"ב, ו)
הרמז בזה,
אל תקרא
“הוא המשביר”
אלא הוא
המסביר-
המסביר בסבר
פנים יפות.
שקבל כל בני
אדם בסבר
פנים יפות.
~ ילקוט מעיין גנים ~

זמני השבת:
בניסת השבת: 16:19
יציאת השבת: 20:17

“מחודדין בפיר”... שיהיו דברי תורה

“ויהי מקץ... ופרעה זולם”
(בראשית, מ"א, א)

והנה, כאשר קם הסוחר
בבוקר, שכח את כל
המראה והלך לעסקיו
וקנה סחורותיו ושב
לביתו. וכשב לביתו,
זכר את כל העניין, ורק
שכח שהכל היה
בחלום בלבד, וחשב כי
ראה את הכל בהקיץ.

**מסופר על אדם אחד,
שנסע לליפציג לרגל
מסחרו. והנה בהיותו שם
במלון, על משכבו
בלילות, ראה בחלומו כי
יש לפניו אוצר מזהב
ומפז רב ואבנים טובות.
ונדמה לו שהוא חופר
בקרקע החצר ושם מטמונים
יקרים, וגמר בלבו לקחת כל זאת
באמתחתו ולהביאם אל ביתו.**

ושמה מאד וגילה לבני
את המציאה הגדולה אשר
מצא אוצר יקר וחשוב, ואז שכר
עגלות רבות ונסע עם
כל משפחתו, וכשהגיעו לאותו בית
קנה את החצר עם הבית. ברדת החשיכה
הלך עם משפחתו וחפרו והרסו את כל
החצר ועשו ממנו גל ולא מצאו מאומה,
ואז נזכר כי הכל היה בחלום...

לאחר מכן, חשב בלבו פן יוודע הדבר אל
אנשים ומה גם אל בעל הבית עצמו, כי
יראהו שבוקע רצפת ביתו, לכן אמר
שהדרך הטובה היא להניח את הכל
במקומו ולכסותו מלמעלה בעפר, למען
לא יוודע לאיש, ואנכי אביא את אשתי ובני
ביתי לכאן ואקנה את הבית עם החצר.

**והנמשל, האדם בעולם הזה, יש לו קנה רוצה מאתיים, ואומר בלבו: “כאשר אשיג כח
מבוקשי ואהיה עשיר גדול, אז אשקוט במעוני בבטחה, ולכן עובר אורחות ימים בסכנות
עצומות ויגע יום וליל עבור פרנסתו ולבו, חושב שיגיע יום שיהיה עשיר וישב בשקט
ובמנוחה, אולם כאשר מגיע יומו האחרון הוא מבין שהולך לקבר וכל עושרו ואוצרו
עוברים לאדם זר, ומבין שהכל היה חלום ומצטער ומתחרט שלא השקיע את זמנו
ללימוד תורה...”**

מתוך “תורת הפרשה” שלקוח מאהל יעקב

מעשה באדם אחד, שהיה מצער את החכם.

אמרו לו: **“כמה גדול עוון של אותו האיש שמצערך על חנינם”.** אמר להם:
“מה שהוא מצערני אינו מפשעו אלא עוונותי גרמו לי”. המשיכו ואמרו לו:
“מצווה לך להענישו ולקללו”. אמר להם: “אם כבר להעניש ביקשתם, הייתי מעניש
ומקלל את עצמי כי עוונותי גרמו לצער זה”.

שהרי אמר הכתוב **“האלוהים מצא את עוון עבדך”** (בראשית מד), אמר יהודה ליוסף
ברור לי שאחד מעבדיך שם הגביע באמתחתו, אלא עוונותינו גרמו לנו צער זה.

לכן, כשקילל שמעי בן גרא את דוד המלך, אמר דוד: **“הניחו לו ויקלל, כי אמר לו ה”**
ורק עווני גרם, כי אם לא הייתי חוטא, לא היה בא אמנון אל תמר ולא היה אבשלום
מורד באביו ומטמא את נשיו, לפיכך **“מה יתאון אדם חי? - גָּבַר על חטאיו!”**

פניני החכמה

הקושי רק מתחיל...

אנו נוטים, בטעות, לייחס את הקשיים - לעולם הזה, ואת המנוחה - לעולם הבא... אנו סבורים כי העולם הזה רצוף בייסורים ואילו העולם הבא תענוג צרוף...

אנו שוכחים, משום מה, כי מי שלא יפיק את הלקחים הנדרשים מאותם ייסורים, אשר הם מנת חלקו בעולם הזה - יצטרך לסבול יסורים קשים שבעתים בעולם הבא, ייסורים אשר כל ייסורי העולם הזה הינם כאין וכאפס לעומתם!

אמר לי פעם אדם מסוים, כי אמנם העולם קשה מאוד אולם זה לא נורא.. עיקר הקושי הוא ב-70 השנים הראשונות... אח"כ כבר הולך בקלות... אוי! כמה שהוא טועה!! אמרתי לו: "ההפך הוא הנכון! 70 השנה הראשונות - זה החלק הקל, ורק אח"כ - מתחילים הקשיים האמיתיים..."

ואכן כן... שבעים השנים הראשונות - קלות, אולם באמצעות אי-אלו קשיים שנמצאים בהן - ניתן לחסוך הרבה מהקושי של השנים הבאות! ובכן, האם אין זה משלם?

יש עניו, הרואה הן את עצמו והן את האחרים - כלא כלום. ענווה זו - מזויפת היא. העניו האמיתי הוא זה החדור הכרה מלאה, שהאחרים טובים ממנו ועולים עליו במעלתם.

ר' שלום רוקח מבלז

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

דיני "על הניסים"

בחנוכה

בנוסף להדלקת הנרות בכל לילה משמונה הלילות לפרסם הנס ולגלותו, התקינו רבותינו לומר 'על הניסים' בתפילה ובברכת המזון, כדי להודות ולשבח לה' יתברך.

ואולם, כיוון שחג זה הוא תקנת חכמים ואינו מן התורה, אם לא אמר 'על הניסים' בתפילה ובברכת המזון אין מחזירים אותו.

ולכן, אם עדיין לא סיים ברכת 'מוודים' בתפילה וכן ברכת 'נודה לך' בברכת המזון, יחזור ויאמר 'על הניסים'. אבל אם הזכיר שם ה' בחתימה אינו רשאי לחזור (ואף לסיים 'למדני חוקך' כקורא פסוק, אינו רשאי).

אלא שבסיום התפילה ב"א-לוהי נצור" יוסיף ויאמר "מוודים אנחנו לך על הניסים וכו'". וכן בברכת המזון כשיגיע ל'הרחמן' יאמר "הרחמן הוא יעשה עמנו נסים ונפלאות, כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה, בימי מתיתוהו בן יוחנן כהן גדול וכו'".

גם בין הברכות (ברכת 'מוודים' לברכת 'שים שלום') אינו רשאי להשלים ולומר 'על הניסים', כששכח לאומרו, מחשש ל'הפסק' וכיוצא בזה בברכת המזון (בין ברכת 'נודה לך' לברכת 'רחם').

ומהטעם שהזכרנו, שחג החנוכה הוא תקנת חכמים ואינו מן התורה, אין מזכירים את החג בברכת 'מעין שלוש', שאינה אלא תמצות של ברכת המזון.

ויהי רצון שיעשה ה' עימנו נסים ונפלאות כשם שעשה עם אבותינו בימים ההם.

כבר היה אחד מן החכמים שספרו עליו רע,

וכשנודע הדבר לחסיד, שלח לאותו שסיפר עליו בדורון, וכתב לו: **אתה שלחת לי דורון מזכויותיך, ואני גמלתי לך בדורון זה ששלחתי לך,** כי ליום הדין מראים מצוות להרבה בני אדם שלא עשו את אותן המצוות, ויאמרו, **הלוא לא עשינו זה?** וישיבו להם, אותם בני אדם שספרו עליכם רע הם עשו אלו המצוות, ונטלו מהם ונותנים לכם. וכן לרשעים מראים עברות שלא עשו, וכשיאמרו: **"הלוא לא עשינו את אותן עבירות"**, ישיבו להם: "אלו העברות עשו אותם שספרתם עליהם לשון הרע, ונטלו מהם ונוספו עליכם". וזהו שנאמר [תהלים עט, יב]: **"השב לשכנינו שבעתים אל חיקם חרפתם אשר חירפוך ה'".** כי כל המחרף הצדיק כאילו מחרף השם ברוך הוא, כי אויבי ישראל הם נקראים אויבי השם בכמה מקומות.

מסופר על ה"שרף", רבי מיכל מזלועטוב זיע"א, שפעם שאל אותו בנו **כיצד מגיעים לאהבת השם יתברך?** אמר לו האב הצדיק: "אמור לי בני יקירי, **האם אתה אוהב עוגות עעימות?**"

הבן כדרכן של קטנים השיב בחיוב. אמר לו אביו: "דבר אחד אני יכול לומר לך, כל זמן שאתה אוהב את העוגות לא תוכל לאהוב את השם: כל עוד לא יסיר היהודי מעל עצמו את תאוות המאכלים - לא תיכנס בליבו אהבת האדון ברוך הוא."